

Розраїли лихі люде, нечістая мате.
 Чорна птічка невеличка па рукиті скаче,
 Дурна дівка нирозумна за козаком плаче.

№ 464.

(Тамъ - же).

За тучами та за хмарами соничко ни сходе;
 Та за лихими тай за ворогами мильний ни ходе.
 Та ви, тученьки, та ви, хмароньки та розійдіться різно!
 Та ходив парінь та до дівчини він рано и пізно;
 Та дівчинонька та коханочка столи застинала.
 Столи мої та дубові, скатерті пірчєви!
 Та брови чєрні, йочі карі, горе міні з вами!
 Тай не хочіте ночювати ніченьки ви сами;
 Тай будете привикати та сами ночювати.
 Тай йорав мильний при долині, тай став у толоці;
 Виплакала карі йочі за чотирі ночі;
 Та вже ж тіі чотирі ночі та стали за годбчєк.
 Тай бодай тобі, мій мильний, волики пристали;
 Тай бодай тобі живі воли були, а плуг поламався,
 Та щоб мій мильний та чорнобривий з волами пригнався.

(Запис. отъ крестьянина Ивана Криженка).

№ 465.

(Харьковской губ. Волчанскаго у. Тихій хуторъ).

Й ой сєгодня я дома, й ой завтра йуєду,
 Будыш мыла, прыпадаі тай до мого слєду
 Йой ны прыпадаіла, прыпадать ни буду,
 Горювала я с тобою, ще й бис тебе буду.
 Й ой на горі ячмїнь, під горюю жыто!
 Прыйшлы слухы до мѣмоі, шо мѣмого вбѣто.
 Й ой убѣто, вбѣто, укѣнуто в жыто.
 Де ни взялась пава, у жытечко впала;
 Раскрыла, подывѣлась, тай защѣбитала.

(Запис. отъ крестьянина Скрыбниченка).